

ריבקה ואהרון גרינשטיין (משמאל) גידלו את דני עטר במשך

9 שנים בהרצליה

פיתוח, ועכשיו הוא

טוען:

היה עצבני מאד, ועל כל דבר קטן היה צובט לי באוזן.

"האוכל שהם היו נותנים לי היה מתחת לכל ביקורת. כוסי-תה, לחם עם ריבה, וזה הכל. רק הם היו אוכלים אוכל ראוי לשמו. בצהריים קיבלתי קצת מכל דבר, וגמרנו. בלי תוספת, בלי שום דבר. היה להם סיר שחור שבו היו מבשלים, ואני הייתי מנצל כל היעדרות שלהם כדי לגנוב קצת אוכל.

גם אחותי, גילה, שהיא נשואה היום ואם לבת, הייתה אתי בבית שלהם. היינו שני ילדים בחדר, ואני למדתי בבית הספר עד כיתה ז'. אז הוציא אותי משרד הסעד, והעביר אותי לכל מיני מוסדות. בשום מקום לא נקלטתי. הייתי עצבני.

מישטרת הרצליה היתה מבקרת באופן קבוע בבית שלנו, כי הייתי מרביץ מכות ומשתולל. ואז העבירו אותי לקיבוץ הסר ללים. גם שם לא נקלטתי, ואז החזירו

השתגעתי ביגללם!

אותי הביתה. התגייסתי לצה"ל, עם סעיף עצבים.

"היו לי קשיי קליטה, וקיבלתי טיפול אצל קצין-בריאות וקצינת-סעד. פעם שרפתי את האוהל שלי בשגנה, לקחתי פח דלק, פירקתי את העוזי והכנסתי לתוך הפח. חזרתי בלילה עם גר, הוצאתי את העוזי מהדלק ופרצתי להבה. כל תקופת גיוסי רציתי לגשת לפסיכיאטר כדי להשי תחרה, ולא הצלחתי להגיע אליו. כעת אני תובע את מישפחת גרינשטיין, כי הם גרמו לי את המחלה הזאת. אני מוכר כנכה-צה"ל. אושפזתי בבתי-חולים לחולי נפש, ובגלל שאני נכה-צה"ל אני לא משי לם אגרת בית-מישפט. לכן אני מרשה לעצמי לתבוע מהם מיליון וחצי לירות."

הפגנה בשביל

מיליון וחצי

דני עטר מתגורר כיום במלון נור-דאו בתל-אביב. אין לו כתובת קבועה, ואין לו מקום-עבודה קבוע. הוא מועסק על-ידי פרקליטו כנער-שליח, תמורת שכר של 1000 לירות לחודש, אך מספר כי הוא עובד במשרדו כמתמחה. הוא נושא איתו דרך-קבע תיק גיימס-בונד, ובו עשרות מיסמכים המוכיחים את העובדה שאינו שפוי בדעתו. לדבריו, הגיע בעצמו למס' קנה כי עליו לתבוע את מישפחת אומניו. אך לדעתם של בני-הזוג גרינשטיין, לא דני עטר הוא יוזם התביעה אלא צעיר בשם משה, שגדל גם הוא בביתם. בביתם הנאה שברחוב הנשיא בהרצליה פיתוח הגיבו בני הזוג גרינשטיין על הפרשה. הוא, צבעי-בדימוס שעדיין עוסק בעבודות צבעות למרות שזה לא כבר מלאו לו שבעים שנה. היא, גננת-בדימוס ועקרת-בית כיום, לפני כעשר שנים חדלה, בגלל גילם, לטפל בילדים נתמכיסעד. בנם היחיד לומד בארצות-הברית ונשוי, כפי שסיפר דני, לעיתונאית גילי ינאי, העובדת בתוכנית-הרדיו הישראלית של רדו ניוירוק, כאן שראל.

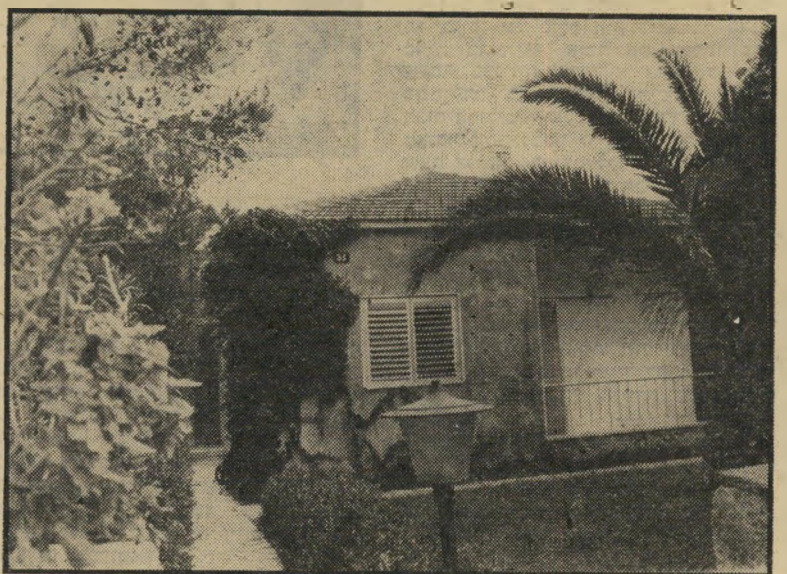
הם מספרים על דני: "הוא בא אלינו בתור ילד קטן, בן ארבע, בשם יחזקאל. מאז שינה את שמו לדני. לפני שבוע היה כאן, ואמר לנו שיותר לא קוראים לו דני עטר, כי אם דני מירון. אחת לכמה זמן הוא מחליף את שמו. הוא נכנס אלינו הביתה, אחרי כל הצער שגרם לנו עם התביעה שהגיש, ואמר שהחליט לבטל את התביעה כי כואב לו הלב על מה שהוא עשה לנו."

"אחר-כך ביקש משהו לשותות. הצענו לו קפה ועוגה, ואז הוא ביקש תמונה שלו איתנו כדי לסדר אלבום. כל השנים (המשך בעמוד 38)

בחוג המישפחה

דני עטר ניצב מאחורי מיכאל גרינשטיין, בנס של אהרון וריבקה גרינשטיין הוריו-האומנים, בטקס נישואיו של מיכאל עם העיתונאית גילי ינאי, קריינית תוכנית-הרדיו כאן ישראל ברדיו ניוירוק. בני מישפחת גרינשטיין טוענים כי התייחסו אל דני כאל בן-בית, וכי הוא נטל חלק בכל האירועים המישפחתיים שהתקיימו בביתם משך תשע השנים שבהן חי אצלם.

הווילה ברחוב הנשיא

ביתה הנאה, מוקף הגינה, של מישפחת גרינשטיין בהרצליה-פיתוח, שם גדל דני עטר, ששמו היה אז יחזקאל, ואשר בו גדלו והתחנכו חמישה-עשר ילדים במשך השנים. ריבקה גרינשטיין הייתה גננת, שהחליטה לקחת לביתה ילדים נתמכיסעד.

ר אתי אליהם ילד שקט וממוש-
"מע. נורמלי לחלוטין, והם הפכו אותי לפסיכיו"ל אומר דני עטר בן ה-25, בחר צנום ובעל עיניים מוזרות, המדבר בתנועות-ידיים רחבות ובאוצר-מלים הלי קוח ישר מן המלון.

כשהיה פעוט בן ארבע נשלח דני, ששמו היה אז יחזקאל עטר, אל מישפחתם של ריבקה ואהרון גרינשטיין, מישפחה אומנת שטיפלה בילדים שהופקדו בידיה על-ידי משרד-הסעד. במשך תשע שנים גדל והתחנך בבית גרינשטיין שבהרצליה-פי תוה. בימים אלה, שתיים-עשרה שנים אחרי שעזב את בית אומניו, הגיש נגדם תבי עת-גזיקין על סך מיליון וחצי לירות, בטענה כי הם שגרמו את מצבו הנפשי המעורער, ואת הסכיזופרניה האביפרנית שממנה הוא סובל. התביעה הוגשה באמי צעות עורך-הדין התל-אביבי מאיר זיו.

מספר דני עטר: "עלינו מעיראק ב-1951, ועקב שינוי האקלים חלתה אמי בקצרת. כל מה שאני זוכר ממנה הוא שהיא היתה נכנסת לבתי-חולים ויוצאת ממנה נכנסת ויוצאת. עקב מצוקתו הכלי כלית של אבי, ג'ורג', הועברתי לויצ'ו. אמי, שימחה, היתה מאושפזת אז, ואבי עם ששת אחי האחרים גר במעברה בהרי צליה.

"בויצ'ו הייתי עד גיל ארבע, והוצאתי מהם סיכום רפואי על התקופה ההיא, שאמר שהייתי ילד ממושמע ובריא. ב-2 בספטמבר 1957 הועברה לגן-ריבנה, אך החזירו אותי הביתה מייד, והבטיחו לאבי שתוך שבועיים תימצא לי מישפחה-אומנת. אז העבירו אותי אל רבקה ואהרון גרינשטיין, ברחוב הנשיא 33 בהרצליה-פיתוח. הוא היה צבעי, והיא עקרת-בית.

"הם גידלו ילדים ממישפחות נתמכות סעד למטרת תעסוקה, לא לשם רווח. הם אנשים עתירי נכסים, מיליונרים. יש להם בתים ומיגרשים. והם לא היו זקוקים לכסף של משרד-הסעד. יש להם בן אחד, מיכאל, שנמצא בניוירוק. הוא נשוי לעיתור נאית גילי ינאי, שנסעה עכשיו לקאהיר לראיין את בגין וסאדאט.

גיוס עם

סעיף עצבים

ג רתי בחדר אחד עם כמה יל-
דים. תשע שנים הייתי אצלם, וזה היה גיהנום. אך הגיהנום התחולל ללא ידיעת משרד-הסעד. הם טיפלו בנו בצר רה הגובלת ברשלנות פלילית, היכו אור תנו מכות בצורה אכזרית ביותר, בשביל כל דבר קטן הייתי חוטף מכות-רצח, בעיסות כפנים ובראש. בעיקר מהאב. הוא